

Ovšem dle mého názoru by tomu neodpomohl zákon o pokoutnicích, neboť zákony jsou — sit venia verbo — na to, aby zejména lidmi tohoto druhu byly obcházeny, nýbrž mám za to, že by radikálně odpomohlo se této hlíze jen ustanovením, že každé knihovní podání musí býti signováno právním zástupcem — notářem nebo advokátem, a to je můj apel na oba tyto stavy.

JUDr. František Matouš:

Z praxe.

Katastrální operáty se stěhují z berních úřadů. Nevracejí se již z obvyklých občasných revisí u katastrálních úřadů měřičských, a i další, postupně tam po jednotlivu vyžádány, uváznou tamže už na trvalo. Tak za nedlouho bude zákon katastrální č. 177/27 i v tomto směru proveden, a všechny operáty ze tří až pěti berních okresů budou soustředěny u jediného katastrálního úřadu měřičského. Jenom nedostatek prostoty úřadoven způsobil, že nestalo se tak ještě všude.

Tato centralistická organizace katastrální služby měřičské postihne především notáře, působící mimo sídlo katastrálních úřadů měřičských, jimž odnímá se pomůcka, při veškeré jejich agendě nezbytná a v každém případě jediné spolehlivá, protože autentická, kterouž doposud měli po ruce doma, u svého berního úřadu, a umísťuje je do středisek, odkudž budou se opatřovati nutná data s rozmanitými nesnáze a s nevítaným zdržením.

Zřídka kdy přinese si strana parcelní archy nejnovějšího vyhotovení, nebo věrohodně doplněné a opravené, jichž bylo by lze bezpečně použítí. Obvykle shledá trosky archů museálního vzhledu, jichž údaje dávno již byly předstíženy řadou změn i za několik desetiletí se příhodivších, anebo přinese si výpisky z obecního protokolu, jichž spolehlivost předpokládá se ani nedoporučuje, a nejčastěji nemá s sebou vůbec ničeho, a označuje pozemky, o něž běží, pouze svými místními pojmenováními. Proto při zjišťování jednotlivých parcel nutno určovatí je v mapě podle polohy, tvaru hranic a dle sousedů, a při tom nelze se obejítí bez lustra operátu katastrálního, kdež teprve možno se najisto přesvědčítí, zdali míněn jest pozemek celý, nebo pouze jeho část, kterou bude nutno dáti dříve odměřítí.

To vše bude nyní valně stíženo dopisováním, popřípadě i nákladnou dojížděnkou o data katastrální, nehledě ani ku ztrátě času tím způsobované. Potíže tohoto nového zařízení zakusí záhy vůbec každý, kdo k jakémukoliv účelu bude potřebovatí přesné nynější výměry nebo jiného úředního údaje katastrálního. Poněvadž však zákon (§ 8 odst. 2.) výslovně připouští a umožňuje zapůjčování operátů také jiným úřadům, — u nichž pobyt jejich bude podle povahy své nezřídka dlouhodobý, zejména půjde-li o některou instancní revisi, — o čemž však v daném případě zájemník nebude předem vědětí, bude mnohá jízda ke katastrálnímu úřadu měřičskému marna, přemnohé dopisování bezvýsledno a čekání na vyřízení písemného dotazu nekonečně dlouhé jako — lidské utrpení samo.

Máme tedy zase o jedno opatření více, které uzakoněno bylo bez jakéhokoliv zření a ohledu ku praktické potřebě. Není-li předloha zákona ani trochu politického rázu, prochází patrně bez náležité kritické revise

sněmovní, zejména bez věcného, odborného a jmenovitě neodvislého rozboru a posudku (— jehož ostatně také i jindy se nedostává), a co zpravodaj vyloží, to se odhlasuje a ovšem ponechají se prováděcím nařízením vždy nejširší možnosti. Přes to, že v obou komorách N. S. zasedají také praktičtí právníci, nebývají zákony domyšleny také po stránce všech důsledků jejich pro praxi, a tam, kde jsou na snadě zařízení samozřejmá, prakticky účelná a skutečně demokraticky prodchnutá, vyumělkovávají se instituce těžkopádné, zavádějící svízelné úřadování, přímo protichůdné ustáleným a osvědčenějším se poměrům. Mnohý úřední aparát se pak domnívá, že jest sám sobě účelem a cílem a pranic nedbá škod, které tím způsobuje všem vrstvám občanstva.

Všestranná důležitost katastrálního aparátu, pracnost a nákladnost jeho pořízení a udržování, a častá jeho potřeba při nejrozmanitějších příležitostech, prokáže zajisté brzy, že jest neudržitelné, aby existoval pouze v jediném vyhotovení, umístěném nadto ještě u jednoho úřadu, společného pro rozlehlou oblast územní. Kdyby takový jediný exemplář některé obce na cestách po zmíněných zápůjčkách se ztratil, nebo značně byl poškozen, čehož jistě nelze se uvarovati přes všechna případná zabezpečení, bude nesnadno vbrzku ho nahraditi.

Účelné vedené katastrální oddělení mělo by býti součástí po obchodnicku organizovaného decentralizovaného úřadu, daně vyměřujícího, předepisujícího, je vybírajícího a zúčtujícího. Berní úřady již za posavadního stavu dle katastrů vypočítávaly alespoň přibližně daňovou povinnost, připadající na jednotlivý pozemek i část jeho, a tím usnadňovaly vzájemné vyúčtování mezi účastníky, což nyní bude nemožno.

Vývoj také ukáže, že ani pozemková kniha nemůže se trvale obejítí bez katastru, k ní přičleněného, který ovšem nestane se její částí integrující jako mapa, v níž lze poměrně snadno některé změny zakreslovati. Bude však vhodno zařaditi ke knihám pozemkovým jako pomocný a informační rejstřík přehledy parcel stavebních a pozemkových se všemi daty katastrálními po obcích sestavené a aspoň výročně revidované. Vždyť listovní musí bezpočtukrát vyslechnouti stereotypní otázku: »mohli bychom se tu dovědětí také výměru?« — která je přece tak věcně oprávněna. Dosud odkazoval takové tazatele na berní úřad v témže městě se nacházející, a nyní v mnohých místech bude je posílati do vzdáleného sídla katastrálního úřadu měřičského, a marně bude jimi dotazován, komu nutno tuto důmyslnou novotu přičísti k dobru.

Námítku, že vyhotovení a vedení duplikátů katastru by vyžadovalo nákladu, na nějž není úhrady, lze odmítnouti poukazem na to, nač peníze jsou. Stačí uvéstí na příklad, že tisíce Kč mimořádných honorářů pohltilo docela zbytečné a skoro dětské začernování německého textu na dvojjazyčných záhlavích listů pozemkových knih, čímž zaměstnává se dodnes soudní kancelářský personál po úředních hodinách. Minulosti takto zahladiti nelze, a žádného nového ducha, pohrdajícího takovými malichernostmi, které prestiže národa stát svůj obnovivšího spíše poškozují nežli upevňují, tímto způsobem do úřadování zavádětí také nemožno.

Prozatím bude proto nutno nastupovati na to, aby věnována byla zvýšená péče obecním protokolům parcelním, které zůstanou teď v četných okresích jedinými

přehlednými katastry. V mnohých obcích jsou velmi zanedbány, právě tak jako obecní mapy. Nebylo nikoho, kdo by se o ně staral a snažil se o včasné vyznačení všech změn, aby se shodovaly se skutečností, takže i po řadu let jsou nedotčeny, nanejvýš nějakou po domácku přičiněnou poznámkou velmi nespolehlivě popraveny. Bude třeba přičinit se o to, aby na příště byly soustavně a pravidelně porovnávány s paralelními seznamy katastrálních operátů, které nezřídka předstihují i knihovní stav propočítáním a zapsáním úsektů, zabraných regulacemi vodstva a zbudováním silnic, jichž knihovní pořádky potulují se kdesi po lhotách. Náklad a píle tomu věnované vynaloženy budou jen ku prospěchu velmi značného počtu zájemců i celé obce, kterýž zaslouží si přednostního vyhovění před úkoly jinými.

Také jednotlivce nutno mít k tomu, aby si dali do pořádku svoje archy pozemnostní, a každý trh v nich dávali si úředně zanést, a vůbec starali se o jejich revidování, kdykoliv měřičský úředník na pozemcích jejich bude něco zaměřovati. Nové nabytatele nemovitostí jest rovněž vhodné přimět k tomu, aby jakmile jejich nabytí bude katastrálně provedeno, dali si vyhotoviti svůj arch pozemkový. Každý vlastník majetku nemovitého měl by mít ve svém domácím archivu listinném správný arch parcelní.

Takový a podobný postup bude snad s to časem zmírniti aspoň některé nepřímé následky tohoto přemístění katastrů, všech však přece jenom nikdy neodstraní. Dosavadní příručnost katastrálních operátů, jakožto jediných autentických výkazů bonity, výměry a výnosu pozemků, bude neustále postrádána. Výlučné soustředění jejich při katastrálních úřadech měřičských zůstane projevem povědomého centralismu záhadného odůvodnění a nezbadatelných cílů, od něhož nás neosvobodil ani 28. říjen, ale který zanechal námancien régime dědictvím, k němuž jsme se nepřihlásili cum beneficio inventarii.

Čís. jed. 264 n. k.

Ministerstvu spravedlnosti v Praze.

Podepsaná notářská komora usnesla se ve své schůzi dne 23. března 1929 na následujícím projevu:

Čl. 12. zák. z 8. VI. 1923 číslo 123 Sb. z. a n. uvádí, že § 29 cis. pat. z 9. srpna 1854 číslo 208 ř. z. zní v obnoveném znění takto:

»Notářům buďtež v místě, kde jest sborový soud I. stolice svěřeny úkony v nesporném řízení uvedené v §u 183 not. ř. ....«

V Okresech mimo sídlo sborového soudu mohou úkony ty podle uvážení soudu hledíc ke stanovení §u 184 nesp. řiz. přiděleny býti notářům.

Podle tohoto §u 183 not. ř. jedná se o tyto úkony:

1. sepisování úmrtních zápisů a provedení ostatních úkonů ve věcech projednání pozůstalosti, v nichž nejedná se o rozhodování soudcovské,
  2. soudní odhady ve věcech sporných a nesporných,
  3. soudní dražby movitostí v těchže záležitostech,
  4. dražby nemovitostí ve věcech nesporných,
- mimo to revise poručenských účtů a provádění rozdělení jmění.

V exekučním řádu §u 24 jest výslovně uvedeno při výpočtu orgánů výkonných toto: »Kde nejsou zvláštní výkonní úředníci (vzhledem k předchozímu textu jest rozeznávati mezi výkonným úředníkem, kancelářským úředníkem, sluhou) mohou býti provedeny jednotlivých důležitějších neb těžších úkonů pověřeni notáři.

Ze shora citovaných norem jest jasno, že notáři mohou býti fakultativně pověřeni ku všem shora uvedeným úkonům.

Kdežto v sídle sborových soudů jedná se o předpis kogentní, jest pro okresní soudy ostatní ponechány téměř na vůli, které úkony mají býti svěřeny notáři jako soudnímu komisaři.

Katastrofální stav soudnictví jest však akutní stejně u soudů v sídlech sborových soudů jako u soudů venkovských.

Bylo by tudíž s prospěchem jak pro obecenstvo, tak pro soudy samy, aby tyto použily co nejvíce možnosti zákonem jim dané, soudy však často opomíjené a to zejména proto, že povinností notářovou jest úkony ty včas a řádně provést.

Vzhledem k tomu doporučovalo by se, aby justiční správa výnosem soudy na možnost plného využití oněch norem upozornila a použití jich doporučila a to zejména proto, že jedná se často o jednání přespolní a obtížné, které často znamenají pro soud velkou ztrátu času.

Požadavek postoupení i oněch pozůstalostí, jež strany si projednávají samy, notáři jakou soudnímu komisaři k finalisování dá se odůvodniti citovaným čl. 12. zák. č. 123/23, který praví: »Notáři budou tím zmocněni .... jakož i připraviti všechny úkony potřebné pro vydání odevzdační listiny.

Praktické výhody tohoto postupu plynou z následující úvahy: Stranám jest — bez ohledu na to, jsou-li práva znalé či ne — dána možnost projednati si pozůstalost samy, nebo in eventum »zmocněncem podle zákona oprávněným«. Dále praví zákon, že »nevyhovují-li spisy, může soud dáti je sepsati notářem nebo předvolati strany k projednání« a tím vyjadřuje sám předpoklad, že budou případy, kdy toto projednání vyhovovati nebude. Při tom však bylo by nutno, aby soud zkoumal sám celý obsah spisů a to nejen s hlediska práva dědického a jiného práva materiálního, jakož i zejména práva poplatkového a konečně také ještě aby kontroval spisy z důvodů předpisů manipulačních. Budou-li spisy postoupeny notářům jako soudním komisařům, mohou nastati dvě možnosti: buď bude spis plně vyhovovati — pak finalisační práce notářovy budou se redukovati na zjištění, že v daném případě bylo postupováno správně podle zákona a pak činnost soudu bude minimální — aneb spisy budou mít závady v dědickém právu materiálním neb formální, pak notář zařídí odstranění stávajících závad a spis sám bez dalších průtahů bude moci býti vyřízen vydáním odevzdační listiny.

Nebylo by místným poukazovati na to, že uvedeným postupem projednání pozůstalosti straně se zdraží, neboť poplatky notáře jako soudního komisaře jsou upraveny zákonným tarifem a podléhají úpravě soudů a není proto možno účtování abnormálních, rozsahu skutečné práce neodpovídajících poplatků a nelze snad proto, že strana se domnívá, že stačí ku provedení věci, k níž nemá dostatečnou průpravu, přiznávat jí zvláštních výhod a ohledů a nutkati soud, beztak ohromně přetížený, aby opravoval a zákonným požadavkům přizpůsoboval diletantské pokusy často různých pokoutníků!

Projednává-li straně pozůstalost zmocněncem práva znalý a to jsou případy, kde pravidelně jedná se o pozůstalost větší, bude moci tato strana snadno nésti poplatek soudního komisaře za finalisování pozůstalostního projednávání.

Urychlené vyřizování pozůstalostí a v důsledku tohoto urychlené podání výkazů pozůstalostních úřadu poplatkovému včas, to jest do půl roku ode dne úmrtí zůstavitele, přinese stranám značný prospěch finanční, ježto budou osvobozeny od placení úroků z prodlení z předepsaných poplatků pozůstalostních, které musí býti placeny již ode dne úmrtí zůstavitele v tom případě, že poplatkový výkaz nebyl vyměřovacímu úřadu v uvedené lhůtě šesti měsíců předložen.

Obmezení legalisací a vidimací u soudu na krátkou dobu, která by byla přesně dodržována, bylo by analogické opatření, jako je učinil soud vzhledem k přetíženosti soudní i v jiných, daleko důležitějších oborech, na příklad při nahlížení do knih pozemkových, které podle zákona jest každému volně, nebo stanovením určitých dnů a hodin ku styku se stranami ve věcech nesporných, kde vznikají z toho častokrát stranám různé újmy proto, že konají svoji povinnost. Na příklad ve věcech poručenských koná poručenec dosti často dlouhou cestu k soudu, kde sezná, že se u soudu ten den nebo hodinu pro strany neúraduje. Tím spíše jest odůvodněno obmezení úředních hodin pro ověřování, kdy soud vystupuje (a kontrario vrchnostenského postavení ve věcech poručenských se týkajícího z veřejného zájmu) jako jeden z několika dodavatelů určitého úkonu, na němž mají soukromý zájem čistě jen strany.

Neomezenou dobou pro ověřovací úkony, nikterak příliš důležitě, ztrácí soud čas pro úkony jiné, vrchnostenského cha-

rakteru soudu spíše příslušející a jistě mnohem důležitější a což hlavního, jinak nenahraditelné.

Strana, jež nedosáhne ověření podpisů u soudu, může dosáhnouti bez ztráty času tohoto úkonu u notáře, aie nemůže na příklad jinde dosáhnouti usnesení o povolení exekuce, doručení rozsudku atd., ač by na tomto úkonu měla eminentní zájem a snad právě tím, že úřad jest plně zaměstnán ověřovací činností pro strany, nezbyde mu často času na úkony v zájmu celku.

Požadavek vyřizování nutných tabulárních návrhů ve lhůtě aspoň trochu přiměřené jest jistě plně odůvodněn a vznikají často stranám značné finanční újmy. Důvodem pro zdržení nebývá ani tak často provedení knihovní, jako práce spojené s napsáním, kolacionováním a expedicí knihovních usnesení.

Podle zákona knihovního (hlavně Šu 95) jest zřízení o žádostech knihovních velmi přesné a proto výnosem ministerstva spravedlnosti ze 27. října 1897 doporučena byla stylisace žádostí tak, aby její vyřízení mohlo se státi pouhým »describatur«. Tím, že jsou vydány pro vyřízení knihovních žádostí vzorce, jest možno při podávání knihovních žádostí využití oné možnosti uváděné znovu výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 16. června 1928 číslo 23489/28 a současně s knihovní žádostí předkládati již hotová usnesení.

Vzhledem k tomu, že předkládáním hotových, předpisům zákona odpovídajících usnesení, práce soudu značně se ulehčí, jest odůvodněno, aby strany, které jsou soudu v jeho činnosti nápomocny, obdržely přednost před ostatními.

Lze očekávati právem, že by notáři, když by se strany soudů vycházelo se jim vsříc, tím, že by jim byly přidělovány větší měrou úkony soudního komisariátu a obmezením doby pro legalisace a vidimace u soudů zvětšila se jejich agenda, předkládali by ve všech tabulárních žádostech jimi podávaných hotová usnesení a tím by soudům jich práci značně ulehčili.

Předkládající projev tento, prosíme za jeho blahovolné posouzení.

Notářská komora v Praze,
dne 23. března 1929.

Z E D N E

Dekretem prezidia vrch soudu v Praze ze dne 22. února 1929 pres. 7/61—5/29 byl ustanoven pro jeho obvod soudním tlumočnickem a překladatelem z jazyka srbochorvatského do českého a naopak p. Jaroslav Balzer, bankovní úředník v Praze, bytem Malá Štěpánská 9.

Návštěvy stran v Úřadovně A Všeobecného pensijního ústavu. Z důvodu mimořádného návalu práce způsobeného novelisací pensijního zákona budou návštěvy stran v Úřadovně A počínaje dnem 13. května t. r. přijímány denně toliko od 11. do 13½ hodiny. Úřadovna žádá své členy, aby návštěvy, jakož i telefonické rozhovory omezili na případy nejnmutnější.

Z Úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v Praze. Prodloužení lhůt v pensijním pojištění. Nový pensijní zákon čís. 26/1929 předepsal tříměsíční lhůtu k podání žádosti o přepočítání zákupu let uzavřených před 1./I. 1929, jakož i tříměsíční lhůtu pro volbu třídy dobrovolného pokračování v pojištění od 1./I. 1929. Ježto obě tyto lhůty prošly již dne 31./III. 1929, usnesl se užší výbor ústavu, že mají býti přijímány ještě žádosti vztahující se k citovaným ustanovením nejdéle až do 6. června 1929. Pokud se týká tříměsíční lhůty k předložení dokladů o novinářské činnosti, jedná ústav se súčastněnými organisacemi novinářskými.

Pensijní pojištění zaměstnanců v cizozemských pobočkách čl. firem. Úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Praze upozorňuje, že podle ustanovení nového pensijního zákona mohou osoby, zaměstnané v cizozemském pobočném závodu domácího podniku pokračovati v dřívějším pojištění povinném jako dobrovolní pojištěnci, avšak nikoliv již podle výše svých služebních požitků, jak tomu bylo podle starého pensijního zákona. Jest tedy nutno, aby zaměstnavatelé upozornili ony zaměstnance na to, že se musí ve smyslu ustanovení nového zákona rozhodnouti, ve které z nových jedenácti tříd služného chtějí v pojištění dobrovolně pokračovati, po případě na to, že

mají možnost uzavřítí též připojištění. Rozhodnutí o zvolené třídě služného musí býti ihned oznámeno úřadovně.

Ochrana nájemníků s ohledem na notáře. Notářská komora pražská spolu s lékařskou komorou a Hlavním gremiem lékařníků podala k ministerstvu sociální péče a všem poslaneckým klubům žádost, aby do nového zákona o ochraně nájemníků po-
jato bylo ustanovení, že kanceláře i byty notářů, lékařů a lékárníků podléhají i nadále ochraně, vzhledem k tomu, že tyto stavby jsou vázány na určitý rayon a při zrušení ochrany vy-
dány by byly všane nepřiměřenému zvyšování činží od majitelů domů.

Sbor notářů pražského obvodu konal dne 2. června t. r. valnou schůzi, na kteréž podal předseda zprávu o dosavadním stavu všech záležitostí, týkajících se notářství, zejména o novém notářském řádě. Po té přečtena byla zpráva výroční o působnosti notářské komory za minulý rok přednesená pí Vojtíkovou, dle níž vyřízeno bylo za minulý rok 1472 čísel jednacích. Pokladník komorní pan notář Krajíček po přednesení zprávy pokladní navrhl, aby komorní příspěvek na rok 1929/30 zůstal nezměněn ve výši 700 Kč, což bylo jednomyslně přijato. Za revisory účtů zvoleni opět páni notáři: Stanislav Pavlíček a Dr. Otakar Hulka. Pan Dr. Ponec apeloval na všechny přítomné, aby upisovali na stavební fond Spolku notářů čl. a ve schůzi samé upsalno ihned 8500 Kč. Stavební fond našeho spolku rozmnožen byl o 5000 Kč kolegou, který nepřeje si býti jmenován a dále částkou 8500 Kč vybranou ve valné schůzi sboru notářů obvodu pražského. V nejbližších dnech bude zaslán všem kolegům oběžník, aby dle své možnosti přispěli na tento fond značnějšími částkami.

Notář — státní orgán. V posledním čísle Notariats-Zeitung uveřejněn jest oběžník notářské komory v Brně ze dne 23. listopadu 1926, dle kteréhož uvádí se všem členům notářského sboru ve známost, že usneseno bylo, podati na ministerstvo spravedlnosti návrh, aby článek 2 jazykového nařízení byl změněn v ten rozum, že notáři jsou orgány státními jen jako soudní komisaři. Nevíme, zda-li návrh ten skutečně ministerstvu byl podán. Jisto je, že by návrh ten byl v rozporu s celým našim dosavadním snažením. Dnes ovšem po vynesení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neměl by návrh ten žádné vyhlídky na příznivé vyřízení.

»První desetiletí banky Slavie v samostatném státě československém a vývoj československého pojišťovnictví 1918 až 1928« je název spisu, který ke svému významnému letošnému jubileu právě vydala banka Slavia. Účelem jeho je jednak uctítí desetiletí republiky, jednak vzpomenouti dovršeného šedesátiletí ústavu. Spis je psán vrchním ředitelem banky Dřem Pečou.

Jest položen na širší základnu; vyličen tu i vývoj celého čl. pojišťovnictví od roku 1918 až do roku 1928 a číselně vyjádřeno obchodní a finanční postavení pojišťoven ke konci roku 1927. Všeobecného rázu je též kapitola »Do další práce«, v níž zdůrazňovány jsou povinnosti pojišťoven vůči státu a pojištěncům, zároveň však i závazky státu vůči pojišťovněm.

Pokud se týče banky Slavie, vyličen jest především stručně její vznik a dějiny, které tvoří součást našich národních dějin hospodářských, přípravy banky pro dobu poválečnou od roku 1915 i události prvních dnů po převratu. Další dvě kapitoly věnovány jsou rozvoji banky a změnám, které nastaly zejména rozšířením působnosti věcné; dnes má Slavia 17 pojišťovacích odvětví (v r. 1918 bylo jich 5) a pracuje s pojišťovnami předních pojišťovacích trhů světa. Je tu však vzat současně zřetel na to, jaký vliv měla politická samostatnost na práci pojišťoven u nás, na vývoj zákonodárství a administrativu, vznik nových ústavů, zváženy tu i důsledky inflace, deflace a stabilisace ve svém vlivu na obchody pojišťovací, na fluktuaci škod i politiku ukládací, již je věnována zvláštní kapitola. Samostatná stať věnována je dále sociálnímu zabezpečení spolupracovníků, pro něž banka Slavia již od svého původu založila pensijní fond, nejrve úřednický a potom zastupitelský; jejich jmění přesahuje částku 33 milony Kč. V dalším popsány jsou personalie ústavu v roce jubilejním a vzpomenu to všech oněch velkých mužů, kteří zasloužili se o stát, o náš život hospodářský a v jeho rámci též o soukromé pojišťovnictví, zejména presidenta Masaryka, ministerského předsedy Dra Švehly a ministra Dra Rašína. Rovněž uvedena jsou jména mužů, kteří zasedali ve správě banky, po případě byli vůdčími